

и заокружи једним уставом који би значео дефинитивни раскид са преживелим Турским уставом. То је и учињено од стране Велике народне скупштине која је јуна 1869. заседала у Крагујевцу и усвојила нов српски, популарно назван Намеснички устав. Овај устав уводи једну врсту стидљивог парламентаризма. Најзначајнија новина овог Устава је увођење Народне скупштине у организацију врховне власти у Србији и развлашћивање некад моћног Државног савета што је, истина, учињено и Михаиловим законом од 1861. Иако је Србија дефинисана као наследна уставна монархија са народним представништвом. Устав није доследно спровео принцип поделе власти. Он се водио идејом парламентаризма и настојао да у ограниченој мери примени његова начела у српској политичкој пракси, али у томе није успео. Народна скупштина дели законодавну власт са кнезом, али је утицај кнеза у законодавству био више него очигледан. Она не располаже правом законодавне иницијативе јер формални законски предлози полазе само од кнеза тако да је Скупштина могла само да изрази жељу да се донесе један закон. Кнез је био најважнији законодавни чинилац јер је имао и право законодавне иницијативе и законодавне санкције (потврде) па тако ни један закон не важи, не сматра се да је донет док га не потврди кнез. Учешће Народне скупштине у законодавној власти се огледа у томе што „без њеног пристанка никакав закон не може бити издат, укинут, измењен или протумачен. Устав предвиђа у законодавству и учешће владе у том смислу да је Скупштина дужна да првенствено разматра владине предлоге као што и влада може сваки поднети законски предлог да повуче све док исти не буде у Скупштини коначно решен. Устав није спровео принцип парламентарне одговорности владе јер Скупштина није могла да изгласа влади неповерење нити је могла да је натера на оставку неизгласавањем буџета. Влада и министри нису одговарали Скупштини, већ су зависили од кнеза који је постављао и смењивао све државне службенике. Кризу владе насталу нерешеним буџетом је разрешавао кнез тиме што је био овлашћен да нареди важење постојећег буџета и у наредној буџетској години. Народна скупштина је у већем делу била „народна“, састављена од слободно изабраних посланика а да би се осујетио њен искључиви сељачки карактер, трећину њених чланова из редова људи од науке и искуства је постављао кнез и то су били његови посланици. Поред редовне (обичне) скупштине која се сазивала сваке године редовно а и ванредно (у случају хитности), Устав је предвиђао и образовање Велике народне скупштине која је овлашћена да бира новог кнеза уместо оног преминулог без наследника, да решава о промени устава, смањивању или размени државне територије и др. Иако је Устав увео Народну